

04

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE

Füzetsorozat
a kalazanciusi identitásról
www.piarista.hu

coeduPIa 3.0 SCOLOPI

Füzetsorozat a kalazanciusi identitásról

TARTALOM 04

- 3 AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE A KALAZANCIUSI ISKOLA LELKE
- 4 AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE MA A KEGYES ISKOLÁKBAN
- 6 JAVASLATOK NEVELÉSI ÉS EVANGELIZÁCIÓS TERVEINKHEZ
- 8 AZ EVANGELIZÁCIÓ AKTÍV ALANYAINAK POZITÍV TULAJDONSÁGAI A PIARISTA VILÁGBAN
- 9 REFLEXIÓ ÉS CSOPORTOS MEGOSZTÁS

Megjelent 2022-ben
Piarista Rend Magyar Tartománya
www.piarista.hu

SCOLOPI

coeduPia 3.0

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE

Pasztorális folyamat, melynek révén intézményeinkben nyíltan hirdetjük az evangéliumot és igyekszünk annak megfelelően élni, továbbá támogatjuk a hitoktatás, a szolidaritási akciók, a folytonos ima, a lelki élet, a szentségi élet, a hivatástisztázás és az egyház életébe történő bekapcsolódás különféle formáit.

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE A KALAZANCIUSI ISKOLA LELKE

Apiarista küldetés a 17. századi Rómában vette kezdetét, és Kalazancius küldetéséről szerzett tapasztalatából indult ki. Az ellenreformáció korszakában vagyunk, amikor is a katolikus egyház nagy erőfeszítéseket tett a hívők hitben való nevelésére. A gyerekek a kötelező vasárnapi hittanórák keretein belül vallásos és erkölcsi felkészítésben részesültek, ez a képzés azonban nem volt számukra elegendő. Kalazancius rájött, hogy a szegények oktatásának legjobb módja, ha ezen felül még megfelelő intellektuális felkészítést is kapnak.

Kalazancius számára egyértelmű volt, hogy a jó oktatásnak elengedhetetlen része az evangélium nyílt hirdetése, továbbá a megfelelő vallásos és erkölcsi felkészítés, mely távol tartja a diákokat a bűntől, és a legnemesebb emberi és keresztény erények gyakorlására tanítja őket. E képzésnek része volt a Kalazancius által legfontosabbnak tartott vallásos és erkölcsi felkészítés: „mindenekelőtt a vallásos élet és a keresztény tanítás”; „készítsék fel őket a földi és a mennyei életre”; „segítsen neki, hogy megfelelően éljen, és megfelelően haljon meg”.

Az iskola nevelési tervének része volt a nyílt evangelizációra tett javaslat: „Intézményünknek tehát az lesz a feladata, hogy a gyerekeket az elemi ismeretektől kezdve helyes olvasásra és írásra, számolásra és latin nyelvre, főleg pedig vallásos életre és hittanra tanítsa...” (KK 5), „tudják meg a tanárok, hogy ha Isten iránti szeretetből végzik feladataikat, és ha Isten iránti nagy szeretetet plántálnak a gyermeki szívekbe, Isten százszorosan fizet vissza nekik, ha Isten kegyelmében vannak. Minthogy e feladat gyakorlásának oly biztos és oly nagy a jutalma, mindnyájuknak azon kellene fáradozniuk, hogy istenfélővé tegyék a gyermekeket...” (3042. levél).

Kalazancius egy olyan „lelkiségi pedagógiát” dolgozott ki, amely összekapcsolta a pedagógia legújítóbb szempontjait a mély személyes istentapasztalattal, és ezt terjesztette egész iskolájában, főleg a gyerekek között. Ennek érdekében olyan újító módszereket vezetett be, amelyek segítettek a gyerekeknek a megfelelő vallásos és erkölcsi nevelés elsajátításában és a hiteles keresztény életvitelben. Bár 17. századi nyelvezetet használ, és a társadalmi és vallási kontextus is eltérő, javaslatai mégis tökéletesen illenek a mai korhoz. Nézzünk meg néhányat:

- » A keresztény hittan tanítása (ma hittanoktatásnak vagy vallásoktatásnak hívjuk), mely tanórákon belül és tanórákon kívül is zajlott.
- » Órarenden kívüli katekézis (hitoktatás): Kiemeljük Glicerio Landriani munkásságát, aki a piarista közösségen belül eltöltött rövid idő alatt (korán elhunyt),

„A piarista jelenlétekben a közösségek azon fáradoznak, hogy az idők jeleiben olvasva, továbbá a gyerekek és a fiatalok meghallgatása révén hozzájuk tudják igazítani a keresztény életprogramot.”

a Kalazancius Mozgalom előképeként az órarenden kívüli tevékenységek közé emelte a hitoktatást. A hitoktatást színes, dinamikus módszertan jellemezte: dramatizálás, rajzokkal, kartonlapokkal vagy plakátokkal történő mesélés. Testvérületek is alakultak, ahol a fiatalok gyakorolhatták az apostolkodás különféle formáit.

- » Mindennapi imádság és reggeli szentmise, folytonos ima kislétszámú diákcsoportokkal, segédanyagok és az iskolai rutinba beépített imaidők.
- » A kiengesztelődés és az eucharisztia szentségéhez való gyakori járulás, alapos felkészülést követően. Minden iskolának volt állandó gyóntatója, akinek a helytelenül viselkedő diákok ügyeinek kezelésében is számítottak a közreműködésére.
- » A nap végén minden tanárnak rövid beszédet kellett mondania a gyerekek épülésére.
- » Megtanították a gyerekeknek, hogyan tudnak otthon imádkozni, továbbá a hit témájában különféle könyveket biztosítottak számukra: a gyónásra és az áldozásra való felkészüléshez, vagy hogy megismerjék Krisztus szenvedésének titkait.
- » A keresztény értékekre nevelték és buzdították őket a hit tanúságtevőinek példáját állítva eléjük: számon tartották és szerény ünnepség keretében meg is ülték a szentek emléknapijait, felolvasták és megmagyarázták élet-történetüket.

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE MA A KEGYES ISKOLÁKBAN

Az alapítás óta eltelt négy évszázadban számos evangelizációs javaslat született mind az iskola falain belül (vallásoktatás, imádság és liturgikus ünneplés, az evangéliumi értékek ápolása, életpéldák felmutatása, hétvégi együttlétek, lelkigyakorlatok, hit és kultúra közötti párbeszéd, valamilyen konkrét témának szentelt hetek és kampányok, hivatáskereső programok), mind az iskola falain kívül, a nem formális nevelés területén és a plébániákon (cserkészet, szentségi felkészítő katekézis, csoportfoglalkozások, hivatástisztázás, önkéntesség, népmisziók stb.)

Az 1997-es 44. egyetemes káptalanon megfogalmazott *Piarista hitvallás* számba veszi a Kegyes Iskolák legalapvetőbb meggyőződéseit: „mint küldetést teljesítő személyek, elkötelezzük magunkat a nevelés szolgálatára, a világiakkal együtt munkálkodva az új evangelizációban”. Az ugyanezen évben *A piarista karizma ma* címmel kiadott káptalani dokumentum prioritásként kezeli az evangelizációt, kiemelt szerepet ad a pasztorációnak a nevelési tervekben, megfelelő személyeket és eszközöket biztosítva számára, továbbá előnyben részesíti a hitoktatást mint a piaristák alapvető feladatát, amely által Jézus tanításának és személyének őszinte elfogadását és a keresztény közösségbe való beilleszkedést segítjük. Arról is ír, hogy a hitet a diák életének középpontjába kell helyezni oly módon, hogy személyének ez adja meg a teljességét, és ez fogja össze, továbbá szorgalmazza a hit és a kultúra közötti párbeszédet.¹

A diákok és családjaik piaristákhoz való közelsége annak a valóságnak a visszfényre, amelyben a Kegyes Iskolák mozognak és amelyet evangelizálni kell. Európában a piaristák egyre erősödő közönyt és nyilvánvaló tudatlanságot tapasztalnak.

¹ PIARISTA REND 44. EGYETEMES KÁPTALANA (1997): *A piarista karizma ma*. Piarista füzetek 1., 28.

talnak az evangéliumi örömhír tekintetében, melyet sok esetben a biztonsági és kényelmi tényezők felszabadító üzenete elleni fenyegetésként értelmeznek. „Mi szükségem nekem a megváltásra?” – hangzik el ma sok európai fiatal szájából. Mégis elmondható, hogy Európában sok olyan közösség van, mely új kapcsolódásai és elkötelezettsége révén az evangélium öröméről tesz tanúságot.

Amerikában egyre több olyan valóságidegen keresztény irányzat üti fel a fejét, melyek előbb tűnik úgy, hogy egyfajta vallásos narcizmusnak akarnak eleget tenni, mint hogy az egész emberi és társadalmi valóságot akarnák átformálni az örömhír révén. Egyre jobban terjed azonban a fiatal hit is, mely a hiteles evangéliumi örömtől áthatva – ami az erőszak és a szeretetlenség megannyi megnyilvánulásával igencsak ellentétben áll – a struktúrák megváltoztatását szorgalmazza.

Az Afrikában élő piaristák reménnyel tekintenek az igazságtalan struktúrák felszámolásáért tett erőfeszítésekre. Az igazságtalan struktúráktól megannyi afrikai fiatal szenved. Az afrikaiak vallásos lelkülete erőt ad a piaristáknak ahhoz, hogy e valóságon felülkerekedve Jézus álmait álmodják, melyek az oktatás révén valószínűleg megvalósulhatnak.

Ázsia arra hív, hogy Jézus üzenetét egy olyan társadalomban tegyük jelentőssé, melyet bár mélyen áthat a spiritualitás, mégis konkrét és hathatós örömhírré van szüksége, amely felszámolja a történelem tehetetlenségét, és visszatér ahhoz a testvériességhez, amelyet a szeretet adhat meg.

A piarista jelenlétekben a közösségek azon fáradoznak, hogy az idők jeleiben olvasva, továbbá meghallgatva a gyerekeket és a fiatalokat, az új adottságokhoz tudják igazítani a keresztény életprogramot. Anélkül, hogy bármit is elvenne belőle, a kalazanciusi pedagógia arra hív, hogy Jézus üzenetét a különböző életkorokhoz, helyzetekhez és életeseményekhez igazítsuk.

A II. vatikáni zsinat óta az egyház egészen napjainkig kitartóan hangsúlyozta, hogy az egyház központi küldetése a világ evangelizálása. Példaként hadd idézzünk két részletet Ferenc pápa *Evangelii gaudium* kezdetű apostoli buzdításából, mely arra hív, hogy kreatívan és bátran evangelizáljunk:

- „Felszólítok mindenkit, hogy legyen bátor és kreatív a saját közössége célkitűzései, struktúrái, stílusa és evangelizáló módszere újragondolásának feladatában” (EG 33).
- „A kérüma központisége megkövetel néhány jellegzetességet az igehirdetésben, melyek ma mindenütt szükségesek: fejezze ki Istennek a vallási és erkölcsi kötelezettségeket megelőző üdvözítő szeretetét, ne kényszerítse rá senkire az igazságot,

és szólítsa meg a szabadságot, legyen benne öröm, készítés, életerő és harmonikus teljesség, a prédikációt ne redukálja néhány, esetenként inkább filozófiai, mint evangéliumi tantételre” (EG 165).

A *Fiatalok, hit és hivatástisztázás* témájával foglalkozó szinódus (2018) meghirdetése arra hívja a piarista családot, hogy újítsa meg szeretetét a fiatalok mint az evangelizáció alanyai és mint az örömhír hordozói iránt. A szinódus teljes mértékben érinti a piaristák evangelizációs küldetésének témáját, ugyanis Isten szeretetre szóló meghívását állítja a fiatalok evangelizálásának középpontjába, és arra hívja őket, hogy tanuljanak meg a jelekben olvasni, és keressék a nagylelkű válaszadás lehetőségeit. A nevelés általi evangelizáció a szinódusi reflexió révén különleges visszhangra lel abban a mindennapos feladatban, hogy segítsünk minden fiatalnak megtalálni saját helyét az emberiség kalandjában, és hogy értessük meg velük, hogy egy olyan küldetésre kaptak meghívást, amely megadja életük teljességét.

A 2015-ös egyetemes káptalanon született *A rendi élet kulcsfontosságú területei* című dokumentum további javaslatokkal szolgál, melyeket érdemes megfontolni:

- » 1.1.a) Szorosan össze kell kötni az ifjúságpasztorációt és a hivatáspasztorációt a küldetésünkkel kapcsolatos különféle programokkal, lelki napokkal, találkozókkal, amelyek képesek hivatást ébreszteni.
- » 1.3.l. Meg kell szilárdítani a Kalazancius Mozgalmat mint nevelési és pasztorális folyamatot, illetve az iskolai pasztorációs tevékenységeket a hivatáskultúra jegyében.
- » 5.4. Folytatnunk kell pasztorális munkánkat átfogó és hiánytalan folyamatokból kiindulva, és különösen is támogatnunk kell a Kalazancius Mozgalmat.

Az evangélium hirdetése tehát mind a piarista iskolák, mind a nem formális nevelés összes intézménye és a plébániák számára is egy keresztirányú tengely. Érdemes kiemelni a rend azirányú javaslatát, hogy alakítsunk ki olyan intézményi és rendi kapcsolódású átfogó folyamatokat – mint például a Kalazancius Mozgalom –, amelyek csoportszinten segítik a hitben való növekedést. A mozgalom 2007-es megalapítása gyümölcsöző utat nyitott meg különféle gyerekekből, fiatalokból és felnőttekből álló új csoportok előtt, sőt intézményi szintre emelt számos olyan csoportot, amelyek addig intézményeink árnyékában működtek. Mivel sürgősen van feladat, hogy hirdessük az evangéliumot a gyerekeknek, a fiataloknak és a felnőtteknek, olyan csoportszintű pasztorális utakat dolgozunk ki, amelyek lehetővé teszik az egyén számára, hogy felfedezze saját hivatását, és bekapcsolódjon az egyház életébe. (*A Kalazancius Mozgalom küldetésnyilatkozata*)

JAVASLATOK NEVELÉSI ÉS EVANGELIZÁCIÓS TERVEINKHEZ

Öt dimenzió alapján szedjük össze a nevelés általi evangelizáció Kalazancius szerinti kulcsfontosságú elemeit. Mindegyik alatt néhány konkrét javaslattal szolgálunk.

Életstílus és hivatás:

Javasoljuk, hogy **az evangélium jegyében** éljük az életünket, mindig azt a hivatást keresve, amelyre Isten hív. A pasztorális munka azt jelenti, hogy abból a szeretetből kiindulva segítünk a gyerekeknek és a fiataloknak a növekedésben és a hivatáskeresésben, amelyre Isten fiaként és lányaként mindnyájan meghívást kaptunk.

A személyre mint saját növekedésének **aktív alanyára** tekintünk, aki kidolgozott tartalmak, saját tapasztalatai és a mindennapi történések alapján teszi meg felfedezéseit és keresi útját.

Támogatjuk a **személyes kísérést**, mely segít az egyének kapcsolatba lépnie önmagával, önrendelkezésre és saját döntések meghozatalára tanítja.

Határozottan kiállunk az átfogó nevelés mellett, amely kritikus látásmóddal ruházza fel a fiatalokat, **kalazanciusi életstílusra** tanítja és az alapító erényeivel itatja át őket (szeretet, önátadás, alázat, türelem, öröm, az igazság szeretete, nagylelkűség, közösségi élet, a Szentlélek iránti fogékonyság).

Olyan módszertanokat alkalmazunk, melyekben szerepet kap a **gyakori önvizsgálat** és a **személyes életerv** kidolgozása. A **hivatáskultúra** jegyében arra bátorítjuk a fiatalot, hogy saját életére vonatkoztassa az evangélium üzenetét, különféle hivatástisztázási lehetőségeket ajánlunk a figyelmébe, segítünk neki rátalálni saját útjára, támogatjuk döntéseiben és személyes célkitűzéseiben, továbbá mellette állunk saját keresztény életére vonatkozó személyes életervének kidolgozásakor, mely a vele együtt végigjárt pasztorális folyamat gyümölcse.

A pasztorális munkatárs nem térhet ki az elől – hiszen maga is élő példa rá –, hogy a fiatal figyelmébe ne ajánlja a piarista hivatást, legyen szó a szerzetesi vagy a világi hivatásról. A **piarista testvériség horizontja** és a közösségben megmutatkozó különféle hivatások példája folyamatos referenciaként szolgálhat a hivatáskeresés útján.

Álljon itt ezen belül egy alfejezet a **piarista szerzetességre vonatkozó hivatáspasztoráció** témájában: **magvetés, hivatást ébresztő és annak felismerésében segítő** programok szervezése azzal a meggyőződéssel, hogy Isten mindnyájunkat folyamatosan hív, majd azok **kísérése**, akikben feléledt a piarista szerzetesség nagy kalandja iránti érdeklődés.

Istentapasztalat:

Abban segítjük a gyerekeket és a fiatalokat, hogy a Jézus Istenével való találkozásból, **az Úrral való személyes találkozásból** merítve éljenek, mely az imádság, a szentségek vétele, Isten ígéje, a valóság hittel teli olvasata, a szolidaritás megnyilvánulásaként Krisztus arca szegényekben történő felfedezése, a Szentlélek közösségi jelenléte, az egyház és a piaristák története stb. révén valósul meg.

Mások tiszteletben tartásával, ugyanakkor határozottan adjuk tovább a **kicsiknek Jézus örömhírét** egy motíváló módszertan mentén, amely a valóságból és a gyermekek élethelyzetéből indul ki.

Útmutatóként szolgál a piarista hagyomány, így a **tipikus kalazanciusi vallásos gyakorlatokat** támogatjuk: bensőséges kapcsolat Krisztussal, aki mindvégig, egészen a kereszthalálig szeretett; a csendes és a szóbeli ima közös gyakorlása; odafigyelés a Lélek sugallataira; a szentségi és liturgikus ünnepek ápolása; Isten jelenlétében élés („vegyes élet”); Mária, a mi anyánk és nevelőnk tisztelete; Kalazanci Szent József tisztelete.

A **liturgikus élet** is a hit iskolájává válik, a szertartások vidámak és méltóak – legyen szó akár kifejezetten gyerekek vagy fiatalok számára, vagy akár egy-egy konkrét csoport számára tartott szertartásról, vagy egy olyan alkalomról, ahol a teljes közösség összegyűlik, hogy osztozzon Isten ígésén és Jézus eucharisztikus és közösségi jelenlétén. A Kalazanciusról készült ábrázolás révén – melyen keresztvetésre tanít egy gyermeket – felsejlik számunkra **Kalazanciusnak a személyes és csoportos imára vonatkozó átfogó pedagógiája**, melyhez megannyi kapaszkodót kapnak a gyermekek és a fiatalok.

Kalazancius példája nyomán érdemes kiemelni a **megbocsátás tapasztalatát**, mely az Istennel való találkozás értékes pillanata, aki olyankor fejezi ki leginkább az irántam való szeretetét, amikor semmit nem tettem azért, hogy kiérdemeljem azt, sőt, éppen ellenkezőképp cselekedtem. Az olyan pillanatok, amikor áttekintjük személyes életünket, amikor egy csoportvezetővel vagy egy szerzetessel beszélgetünk, amikor közösségi szinten is kiengesztelődünk, mind arra sarkallják a gyerekeket és a fiatalokat, hogy ők is át akarják élni ezt az élményt.

Kalazancius nyomán a **Mária-tiszteletet** is meg kell említenünk, ugyanis Mária földi élete során példát adott a hitről és Jézus követéséről, és továbbra is közbenjár a gyerekek és a fiatalok érdekében.

Képzés:

A gyerekeknek és a fiataloknak felajánljuk az emberi, keresztény és piarista képzésben való részvétel lehetőségét, ami képessé teszi őket arra, hogy **számot adjanak reménységük okáról**, és hogy életüket a keresztény és piarista értékekhez igazítsák, miközben emberileg is növekednek. Az Istent megszólító nyelvezetet az ő fejlődési szintjükhöz igazítjuk, és elsődleges szerepet kap Istennek az ígén – különösképpen Jézuson és az evangéliumon – keresztüli megnyilatkozása, mely folyamatos párbeszédet folytat a kultúrával és a fiatal élethelyzetével.

Első helyen áll az **interiorizáció, a reflexió, a dolgok néven nevezése, a megosztás, továbbá személyes életük és a társadalomban betöltött szerepük evangéliumi javaslaton keresztüli megvilágítása**: megtanuljuk meghallani Isten hangját életünk eseményeiben; a lelkünk mélyén megszólaló hangból indulunk ki, hogy aztán kilépve onnan a felszínen is meghalljuk Isten hívását, aki arra hív, hogy az ő országát építsük. Ezen a ponton megismertetjük a fiatalokkal magát Jézust, aki önmagában testesíti meg Isten országát, a Biblia – és különösképpen az evangélium – formájába öntött megváltásményt, az egyházat mint Jézus követőinek közösségét, hitünk morális következményeit, a keresztény voltunkból fakadó életstílust, a valóság evangéliumi értékek alapján történő megítélését, Kalazanciusnak az egyházra és a világra hagyott sajátos örökségét...

Így a gyerekekkel és a fiatalokkal együtt hitbéli olvasatot adunk a valóságnak: a szükségleteket Isten meghívásainak nevezzük, az elért eredményeket, a tanúságtételeket és a próféciaikat a Lélek cselekvő jelenlétének; a jelent a fazekas kezeire váró agyagnak, a jövőt Jézus világméretű családról alkotott utópisztikus képének, mely telve van Isten jelenlétével.

A személyt formáló pedagógia középpontjában nem az ismeretátadás áll, hanem az, hogy olyan **tapasztalatok átélésére** hív, amelyek eltérőek a különböző életkoroknak megfelelően: megosztás pillanatai, megbocsátás, találkozás a fájdalommal és az igazságtalansággal, lelki napok-hétvégék, lelkigyakorlatok és elcsendesedés, szolidaritási akciók, közeledés más világszemléletekhez... Sok esetben éppen a saját maga által átélt tapasztalatok fogják elgondolkodtatni a fiatalot, ami elég lesz ahhoz, hogy levonja a megfelelő következtetéseket, és így újból a cselekvés mezejére lépjen.

Élményalapú **vallásos nyelvezetet** használunk, akárcsak Jézus az ő idejében, és a hitnek olyan megfogalmazásával és gesztusaival igyekszünk élni, amelyek a mai kor formái és módszerei közepe is megőrzik a Jézus üzenete iránti hűséget, megidézik a transzcendencia misztériumát, megérintik az emberi szívet, és arra hívnak, hogy örömmel éljük meg Jézus programját. A **narrációt** az elmélyítés eszközeként használjuk – szintén úgy, mint Jézus –, ugyanis minden értelemre törekvő élet narrációként fogan meg.

Igyekszünk átvenni minél több pozitívumot a **mai kor kultúrájából**, elsősorban az evangéliumhoz kapcsolható konkrét értékeket, emellett pedig átadjuk a kultúrának a hitnek azon elemeit, amelyekre a társadalomnak és a világnak szüksége van.

A képzésnek része mind **Kalazancius személyének**, mind pedig **lelkisége, életstílusa és küldetése** sajátos jellemzőinek megismerése.

„Élményalapú
vallásos
nyelvezetet
használunk,
akárcsak
Jézus”

Címzettjeinkben **nagy szeretetet ébresztünk szent alapítónk iránt**, akik miután megismerték és rácsodálkoztak lelkiségére, életére, küldetésére, elköteleződnek amellett, hogy folytatva az ő **piarista munkásságát** megjelenítik Kalazanciust a világ megannyi pontján, ahol jelen vagyunk. Ezért megismertetjük velük az egyetemes káptalanon megfogalmazott piarista identitáselemeket: a gyerekek és a fiatalok központi szerepe, a szegények melletti elköteleződés, színvonalas nevelői és lelkipásztori munka, az evangélium hirdetése, a társadalom megújítása, a megosztott küldetés, a család bevonása, a kísérés, a nevelők képzése és az egyházhoz tartozás érzése. A Kegyes Iskolák valóságát a helyi és egyetemes piarista valóságok konkrét személyein, intézményeinken, történetünkön, lelki örökségünkön, életmódunkon, pedagógiánkon stb. keresztül mutatjuk be a számukra.

Elköteleződés:

Arra hívjuk a gyerekeket és a fiatalokat, hogy dolgozzunk együtt a **társadalom megújításán** (Kalazancius szerette a köztársaság reformjaként emlegetni). Önkéntes feladatok ellátására és mások szolgálatára buzdítjuk őket, különösen a leginkább szükségét szenvedők irányában és Kalazancius intuícióját követve.

Az elköteleződés első lépése **a valóság hívó olvasata** azzal a meggyőződéssel, hogy a Szentlélek jelen van a világunkban, és új horizontokat nyit meg az igazságosság és a méltóság előtt.

Ebből következik az **elköteleződés pedagógiája**, melynek keretében különféle elköteleződési csatornákat nyitunk meg minden korosztály esetében, melyek a megfelelő kifejezések és szavak hozzárendelésével képesek előmozdítani Isten országát, önkéntes és együttműködő tevékenységeink, szolgálataink és felelősségvállalásunk központi indítékát. Mindez lehetőséget nyújt arra is, hogy új olvasatot adjunk saját életünknek, mely csakis az elkötelezettség, önátadás révén fed fel igazi értelmét. Arról van itt szó, hogy „én veszítek, csak hogy a másik és Isten országa nyerhessen”, vagyis hogy életemet adom, hogy halálomból új élet csírázhasson, akár csak a búzaszem, mely később termést hoz.

Meghívjuk őket a saját piarista küldetésünkben való elköteleződésre: a nevelésre és az evangelizációra. Ezért van az, hogy intézményeinkben megannyi fiatal kíván tanár, életvezetési tanácsadó, hitoktató, pszichológus, szociális munkás, pedagógus, utcai tanár, edző, szabadidő-szervező, igehirdető vagy akár piarista szerzetes lenni!

Csoportélet és közösségi megosztás:

Arra hívjuk a gyerekeket és a fiatalokat, hogy osszák meg testvéreikkel kis csoportok és közösségek formájában a Jézus követése során és életük minden területén szerzett tapasztalataikat, miközben egyértelműen megélik az egységet a Kegyes Iskolákkal és a teljes egyházzal. Így újulhat meg az egyház mint közösségek közössége.

Pasztorális erőfeszítéseink **forrásának, útjának és céljának** tartjuk a közösséget és mindazt, ami közösségi.

A Kalazancius Mozgalom kiváltságos eszközzé lép elő, sokkal inkább, mint az osztályközösség. Valódi közösséggé, a megbocsátás és az ünneplés műhelyévé válik.

A kicsoport azonban önmagában nem meríti ki a közösségi létet: szükség van a nagyobb közösségre is, mely az eucharisztia ünneplésére gyűlik egybe, és amelyet piarista keresztény közösségnek nevezünk. E közösségnek láthatónak kell lennie a gyerekek és a fiatalok számára szolidaritási akcióiban, evangelizációs küldetésében, ünneplésében és képzést nyújtó munkájában...

Biztosítani kell továbbá a lehetőséget, hogy a fiatal vagy felnőtt csoport a piarista keresztény közösségbe torkolljon: ott a tagok **felnőtt éveikben is meg tudják élni a hitet és egyházhoz tartozásukat**, sőt nemcsak az odatartozásukat, hanem aktívan részt is vehetnek az egyház jövőjének építésében.

Egyházunkban mindenkit szívesen látunk, és mindenki hozzátehet valamit. Ez alapján szervezzük meg az egyház életét. Elismerjük a különféle **karizmákat és hivatásokat**, továbbá szétosztjuk a tagok között az egyház lendületes növekedéséhez szükséges **szolgáltatásokat és tisztségeket**.

A EVANGELIZÁCIÓ PIARISTA ALANYAINAK TULAJDONSÁGAI

E fejezetben helyet kapnak Ferenc pápa programjának irányvonalai: az irgalom és az öröm. Az irgalom, mely alatt érzékeny szívet értünk, mely elkíséri útjukon a ránk bízott gyerekeket és fiatalokat, a családokat, de a megosztott küldetésben részt vevő minden munkatársunkat és személyt is, piarista testvériségünk közösségeit, szerzetesközösségeinket; továbbá a boldogságmondások szerint élők öröme, amit könnyű megélni a gyerekek és a fiatalok között, hiszen mindennap megajándékoznak vele.

A színódusi lelkületre támaszkodva továbbá szorgalmazzuk, hogy hallgassuk meg a gyerekeket és a fiatalokat, kísérjük őket, segítsük az intézményeinkhez kapcsolódó embereket abban, hogy olvasni tudjanak az életükre vonatkozó jelekben, hogy emberi létük legmélyéből kiindulva – mely maga a szeretet isteni lényege – gondolkodjanak el és vonjanak le következtetéseket életükre nézve.

Kalazancius kötelező referenciapont, aki az evangelizáció aktív alanyait mind az istentapasztalatra, mind a valóság tiszta olvasatára buzdítja. Képessé tesz minket arra, hogy lehajoljunk a gyermekekhez és az evangéliumi kicsinyekhez, hogy a gondviselésre bízzuk magukat, és hogy úgy dolgozzunk, mintha minden rajtunk múlna, miközben tudjuk: minden Istenen múlik.

REFLEXIÓ ÉS CSOPORTOS MEGOSZTÁS

- *A téma elmélyítését szolgáló csoportos foglalkozások és dialógusok*
- *Oszd meg a csoporttal a számodra leginspirálóbb gondolatokat a Kegyes Iskolák evangelizációhoz való hozzáállása kapcsán!*
- *Mi lenne a piarista evangelizáció legeredetibb formája?*
- *Felismered-e városod életében, abban az intézményben, ahol dolgozol, az iskolában, a plébánián, a kulturális központban stb. Kalazancius evangelizációs stílusát? Szerinted hogyan élik meg a karizmát a városodban a karizmát megtestesítő szerzetesek és világiak? Mi tűnik ki a viselkedésükből, amire azt mondhatnád: „Na, ilyen volt Kalazancius!”?*
- *A fent felsorolt evangelizációs javaslatok alapján értékeld az intézményt, ahol dolgozol! 1-től 10-ig értékeld a javaslatokat aszerint, hogy szerinted teljesülnek vagy nem!*
- *A színóduusi felhívás – mely szerint hallgassuk meg, kísérjük és segítsük fiataljainkat útjuk tisztázásában – piarista küldetésünk központi eleme. Hogyan éli meg ezt a folyamatot az a piarista jelenlét, ahol működsz? Lehetne-e valamin javítani?*
- *Ha elemzést készítenél jelenléted mostani működéséről, szerinted a hit általunk javasolt öt dimenziója közül melyiket kellene megerősíteni? Hogyan? Lehetnének-e ebben kreatívabbak?*